

ALBATROS REXHAJ

NË KËRKIM TË DALJES

(DRAMË)

ISBN 978-9951-641-00-5

9 789951 641005 >

ALBATROS REXHAJ

NË KËRKIM TË DALJES

(DRAMË)

ALBATROS REXHAJ
NË KËRKIM TË DALJES
dramë

Copyright © autori

Redaktor: **Sejdin Cekani**
Design & Layout: **ORBIS, Prizren**
Ky libër është i formatit eBook.

Botimet Filozofia Urbane

ISBN: 978-9951-641-00-5

Prishtinë, 2013

www.filozofiaurbane.com

www.albatrosrexhaj.org

Personazhet

Polici

Bariu

Djaloshi

Vajza

Ngjarja zhvillohet në një vend apo dimension misterioz.

Gjatë gjithë kohës, katër personazhet janë në skenë.

Gjatë gjithë kohës, skena është tërësisht bosh.

I pari është veshur në uniformë polici, nuk ka armë në brez e as shkop gome.

I dyti është veshur si bari, ka një strajcë rreth qafës, një fyell dhe një shkop bariu.

I treti është djalosh i ri, me vete ka vetëm telefonin celular.

Personazhi i katërt është një vajzë qytetare me veshje moderne.

PAMJA E PARË

Skena është e errët.

Ndizet një cigare. Shihet duqi i kuq i saj. Dikush e thith thellë cigaren. Dritë e zbehtë bie mbi policin, i cili është në gjendje jermi. Ai zgjohet dhe mundohet të kthjellohet. Prek kokën ngase i dhemb, merr frymë thellë, është i habitur. Më pas, drita bie te djaloshi, i cili po thith cigaren dhe vështron policin. Më pas ndriçohet i tërë mesi i skenës. Shihen bariu dhe vajza duke prekur në hapësirë boshe, thuajse kanë hasur në mure të padukshme. Ata nuk merren fare me policin.

Djaloshi: (I drejtohet bariut) O fshatar! Po zgjohet daja yt!

Bariu dhe vajza kthehen nga djaloshi dhe polici.

Bariu: Daja im? Ku është daja im?

Djaloshi: Nuk e di a është apo jo vëllai i nënës tënde, por diçka me siguri e ke. Ka shumë ngjashmëri mes ju të dyve!

Bariu: Çfarë ke ti me nënën time?

Djaloshi: (*Vazhdon me ironi*) Jo, jo, asgjë nuk kam. Dhe as që e di se kush ka punë me nënën tënde. Por duke u nisur prej çka po shoh tek ti, me siguri që nëna jote nuk është tipi im.

Bariu: Çfarë të thotë mendja, o idiot? A e di se ta rrotulloj kokën prej vendit?

Bariu, me kërrabën e tij, matet ta sulmojë djaloshin. Djaloshi hedh cigaren dhe merr pozicion mbrojtës. Situata elektrizohet.

Polici: *(Ndërkohë është kthjelluar dhe futet mes tyre; nuk i lë të përlesh-en) Hej!... Hej... Ndal... hiqe atë kërrabë!*

Djaloshi: *(I vendosur të mos i ndahet sherrit.) Shihe këtë! Kinse po bën ligjin këtu! Katundar, a e sheh që e ke dajë?*

Bariu: E po, katundari ta rrotulloftë nënën!

I vërsulet djaloshit, por përsëri përplaslet me policin. Ndërkohë, djaloshi prapë vazhdon ta ngacmojë nga prapa.

Djaloshi: Hë! Çfarë pret? Se dua të shoh se çfarë mund të bësh...

Polici arrin t'ia marrë shkopin bariut dhe e shtyn prapa. Menjëherë i kthehet djaloshit.

Polici: Mbylle ti!

Djaloshi: Pse? Çfarë po bëj unë? Mos jam gjë fajtor pse katundari nuk di se ç'është shakaja?

Ndërkohë, vajza është krejt indiferente dhe ngjarja nuk i zgjon fare interes.

Bariu: Shaka? Ta tregoj unë shakanë ty... Po nuk ke faj ti, jo. E kam vetë fajin që merrem me marrokë si puna jote!

Bariu fillon të rregullojë rrobat e shtatit dhe të qetësohet. Lëviz anash. Gjatë gjithë ngjarjes, vajza vazhdon të rrijë e heshtur, e mënjanuar dhe e çinteresuar.

Djaloshi: Çfarë njerëzish të lënduar nga trutë! Po pse duhet të përfundoja këtu, i mbyllur me ju?

Polici nuk i pëlqejnë fjalët e djaloshit

Polici: Vërtet? Ke ndonjë problem ti?

Djaloshi: O Zot! Asnjëri nuk është i saktë këtu! Hej! Kthjellohuni! Nuk jemi në livadh këtu!

Polici: Fol shqip! Çfarë kërkon?

Djaloshi: Ti je polic, ndaj na nxirr prej këtu...

Polici: T'ju nxjerr? (*Habitet, nuk kupton.*) Prej ku, more?

Vajza: Mbase është polic trafikku. Mos e mundo njeriun.

Djaloshi: Ah, zemër! Fole edhe ti? Mirë, pra... Më trego ndonjë gjë edhe mua, se vërtet dua ta di...

Vajza: Më duket se i paske marrë ca viza drogë! E sa për këtë të gjorin (*kthehet nga polici*), kushedi si e ka hallin, se ndryshe nuk do të humbte kohë e të merrej me ty.

Djaloshi: Ashtuuu? (*zgërdhohet*)... Ty me siguri të kanë sjellë këtu sepse je shumë e bukur dhe të kanë inat!

Polici: Mjaft! Mjaft më!

Djaloshi: Shiko ky! (*Imiton policin.*) Mjaft!... Mjaft më!... Po të duket vetja se je me shërbim?

Djaloshi bënë gjeste policësh. Rri gatitu, shtiret kinse drejton trafikun dhe qesh me veprimet që bën vetë.

Polici: Sa të jem unë këtu, do të flasësh vetëm me lejen time!

Djaloshi: (*Qesh me ironi*) Pse, të rren mendja se mund të shkosh gjetiu?

Polici nuk kupton asgjë. Çuditet, por edhe bezdiset nga marritë e djaloshit. Vendos ta shpërfillë. Pastaj ia hedh shkopin bariut. Ky e kap shkopin, e fut mes këmbëve dhe e sheh djaloshin me kërcënim.

Ndërkaq, polici ecën nëpër skenë. Do që të largohet por, has në një pengesë të padukshme. Kalamendet sikur të kishte goditur murin me kokë. Ka dhimbje dhe ulet. Vajza i afrohet. Ia shikon ballin.

Vajza: Të është skuqur. Je vrarë keq!

Polici: Si është e mundur? Nuk pashë asgjë!

Vajza: *(Nxjerr një shami dhe ia fshin fytyrën)* Në të gjitha anët ka pengesa të padukshme e të forta si mure prej gurit. Edhe ne të tjerët jemi përplasur, por ti shpëtove mirë. Ky kulleri këtu u ka rënë mureve disa herë, deri sa u bind më në fund se nuk ka ku shkon.

Polici: Po si është e mundur?!

Djaloshi: *(ndërhyt)* Ti je polic. Ti duhet ta dish këtë!

Polici: Unë s'po kuptoj asgjë!

Polici mendohet. Është shumë i habitur.

Vajza: E ç'kërkon të thuash me këtë se është polic? Uniforma nuk e ndihmoi për asgjë. A nuk e pa se si u përplas si të gjithë ne pak më parë?

Djaloshi: Pak si shumë po të dhimbset ky tipi! Veç mos thuaj se je shpirtmirë prej natyre...

Me të dëgjuar këtë, polici nis e largohet nga vajza.

Polici: Mirë e ka ai. Unë duhet të jem... polic. Duhet të bëj diçka.

Djaloshi: Qysh, more! Duhet? Po ne e shohim që je polic.

Polici: Mirë e ke! Ma do mendja se duhet të jem polic...

Djaloshi: "Ma do mendja", thotë! E kush më solli këtu... me këta... me këta trushkulur!

Vajza: E po, meqë ti po e mban veten si shumë të ftilluar, që e di se ky është polic dhe se ai tjetri është katundar, atëherë na trego: kush je ti?

Djaloshi: Kush jam unë?

Vajza: Po, po, kush je ti?

Djaloshi zihet ngushtë. Mendohet, por nuk është në gjendje të japë përgjigje.

Djaloshi: Kush jam unë? Ç'pyetje koti? Unë jam... Unë jam... Vërtet... kush jam unë? Unë jam...

Djaloshi nuk arrin ta përfundoj fjalinë. Habitet me veten. Mendohet. Zihet ngushtë dhe i lidhet goja.

Vajza: A e di ndonjëri prej jush se kush është ky?

Që të gjithë nisin e mendohen. Duan të gjejnë diçka, të shpjegojnë, mbase edhe ta kundërshtojnë vajzën, por asnjëri nuk është në gjendje të përgjigjet.

Vajza: *(Shfrytëzon epërsinë që ia krijon situata)* Ti je polic?

Polici: Ashtu... ashtu më duket. Por nuk po shoh asgjë si prej polici te vetja... As ku kam punuar, a kam qenë vetëm apo me të tjerë... Eh, eh, pra... Se edhe emri im nuk po më kujtohet...

Vajza: *(I drejtohet bariut, i cili tashmë është ulur.)* Po ti, që u zemërove aq shumë për nënën tënde... A e di se kush je, kush është nëna jote?

Bariu: Besa, edhe unë për këtë punë po mendohesha prej fillimit... Dhe po më vinte marre me tregu se nuk po më kujtohet asnjë send prej jetës teme... U mendova e u mendova, por krejt i kam harruar... përveç kërrabës dhe fyellit... se i kam ranë fyellit... Për Zotin, kurrëgjë tjetër s'po m'kujtohet. Si me ma shtrydh me dorë krejt trurin!

Djaloshi: *(Me ironi)* Po hiç fare s'kishe nevojë të mundoheshe për ta marrë vesh se ta kanë boshatisur trurin. Që e ke mangët, këtë ta kisha treguar unë.

Bariu: Heu, nuk po di se çka është problemi yt, mor ti, por nuk po më duket se i ke punët ma mirë se unë. Unë vërtet fshatar jam...

Djaloshi: *(Nuk e lë bariun të vazhdojë dhe fillon ta përqeshë)* Shikojeni, more, tipin! Po flet me fjalë të zgjedhura! Po thotë se qenka fshatar! Më fal, pra, se unë mendova se je katundar!

Bariu: Unë po flas atë çka po di. Fjalët po dalin nga mendja ime ashtu si po i zgjedh ajo vetë. Se unë për vete nuk po jam në gjendje që t'i kontrolloj. Dukem si bari. Kam shkop e strajcë. U zemërova që ma ngacmove nënën, e cila as po më kujtohet... Tash ti po m'thua se po flas me fjalë të zgjedhura... e ku ta di unë, nuk po më kujtohet asgjë për veten!

Vajza: *(I afrohet bariut)* Miku ynë ka të drejtë...

Djaloshi: *(përsëri ndërhyr)* Tash t'u bë mik katundari! Shiko se mos dilni edhe të njohur. Pak më parë mendova se të tërhiqnin vetëm uniformat...

Polici zemërohet dhe i hakërrehet djaloshit.

Polici: Të thashë një herë që ta mbyllësh! Dhe po nuk deshe të ndihmosh, këput qafën dhe shko në punën tënde! Përndryshe... përndryshe, do të merrem vetë me ty pastaj.

Vajza: Qetësohuni *(ajo hyn në mes)*. Mjaft! T'i lëmë gjërat e kota. Të mendojmë për... situatën ku ndodhemi. Jemi të mbyllur, nuk e kup-toni? Nuk e dimë se ku jemi. As çfarë na rrethon. Më e keqja është se asnjërit prej nesh nuk i kujtohet më asgjë për veten... Dhe e dini ç'po bëjmë? Po grindemi për gjëra të kota.

Polici: Mirë e ke. Assesi, nuk duhet të dorëzohemi. Në fillim duhet të analizojmë krejt hapësirën përreth. Mbase na kap syri ndonjë hollësi që mund të na ndihmojë. Duhet të jemi shumë të vëmendshëm, se gjithmonë mbetet ndonjë gjurmë që i zberthen të gjitha. Nuk ka asgjë të përkryer. Çdo herë është ndonjë shenjë e fshehur diku.

Polici fillon të këqyrë muret e padukshme. Përpiqet t'i prekë. Vë veshin të dëgjojë. Kërkon për ndonjë dalje!

Djaloshi: Hë, çfarë tipi! Gjени! Ë!

Bariu: Ne dolëm nga kllapia para teje dhe e kemi kontrolluar tërë hapësirën. Nuk ka vend që të mos e kemi parë. Dhe nuk shihet as vrima më e vogël.

Djaloshi: Nëse do, t'i tregojmë edhe dimensionet. Shtatë hapa në të gjitha drejtimet. Madje edhe për së larti ka pengesë.

Polici: Kub i padukshëm! Jemi të mbyllur në një kub të padukshëm? (*Analizon, mendon me zë*) Nuk kemi asgjë veç rrobave të trupit. Hej, ti (*i drejtohet djaloshtit*), paske telefon celular. Provo e thirr dikë.

Djaloshi: Të lumtë! Eureka! Zbulim i madh! Nuk më duhet shkolla e policisë që të më kujtojë ta provoja telefonin. (*Djaloshi nxjerr telefonin. Ua tregon të gjithëve.*) Mutin! Nuk ka valë. As sekretaria nuk përgjigjet. Nuk hyn në punë për asgjë!

Polici: Si është e mundur? Me siguri që po na shpëton ndonjë hollësi. Patjetër që para nesh, diku këtu, fshihet diçka. Dhe... besoj se duhet të ketë një shpjegim për gjithë këtë...

Polici vazhdon të kontrollojë përreth.

Vajza: Mund të jetë gjithçka. Apo ndoshta diçka që ne as që mund ta marrim me mend.

Djaloshi: Po, po, edhe unë kështu mendoj. Mbase na kanë rrëmbyer jashtëtokësorët dhe, nga tronditja, kemi humbur kujtesën. Ndërkaq mund të jemi në anijen e tyre kozmike dhe kushedi se ku po na çojnë. Dhe s'dihet se çfarë eksperimentesh do të bëjnë me ne!

Vajza: Nëse është ashtu dhe jemi duke udhëtuar me shpejtësinë e dritës, teoria e relativitetit krijon mundësinë që koha dhe hapësira të ndryshojnë në një shpejtësi të tillë.

Djaloshi: Ah, kjo e mençura... filloi prapë me pallavra. Çfarë relativiteti të hamamit? Neve na kanë rrëmbyer.

Bariu: Ndërsa unë mendoj se kemi vdekur dhe tashmë jemi në ferr. Kushedi çfarë ferri është ky... As bukë, as ujë!

Polici: Mirë e the! Buka... uji... ajri... More, vërtet, prej nga vjen ajri që po thithim? Duhet të hyjë diku...

Djaloshi: Kjo për mua është një ëndërr e keqe. Tmerri më i madh është se jam mbyllur këtu me ju. Keni hyrë në ëndrrën time dhe doni të më torturoni me këto marritë tuaja. Njëlloj si në filma horror. O, Zot! Si të zgjohem prej kësaj ëndrre?

Polici: Qetësohu! Tani duhet të mendojmë se si mund të dalim prej këtu. *(Polici vazhdon të kërkojë nëpër muret e padukshme.)* Shikoni, ajri duhet të hyjë diku këtu, se përndryshe s'do të merrnim më frymë.

Vajza: *(Duke iu afruar policit.)* Këtu nuk ka asgjë. Ajri me siguri hyn nëpërmjet ndonjë mekanizmi special, që ne nuk mund ta dallojmë. Mendoj se kjo që na rrethon është njëfarë fushe elektrike. Energji e koncentruar. Ashtu si laseri. Nëse drita nga një burim i fuqishëm fokusohet në një pikë, atëherë çliron energji të madhe.

Polici: Po flet si shkencëtare?

Vajza: Nuk e di. Thjesht... nuk e di... por po më vijnë vetvetiu këto mendime. Kushedi, mbase ndonjë ditë do studioj fizikën.

Djaloshi: Më fal, zemër, por ti studion të tjera sende. Fizikë po e po, por më tepër aktivitet... Si i thonë? Aktivitet fizik?

Djaloshi bënë gjeste që imitojnë aktin seksual, lëshon klithma dhe qesh me atë që bën.

Polici: Të thashë njëherë! Mbylle ti!

Djaloshi: Ej, ti! Na, ore, baba im je ti, që të ma mbyllësh gojën?

Polici: Ta mbyll që ç'ke me të e që të çuditësh pastaj. Do të flasësh vetëm kur të ta jap unë fjalën.

Djaloshi: Nuk e ke parë ende atë film ti, plako. Hë, ka veshur katundari uniformë dhe i duket vetja...

Polici zemërohet dhe tenton që t'i hidhet djaloshit. Nga frika, djaloshi e mbyll gojën. Polici është i egërsuar, e ka humbur toruan. Bariu dhe vajza reagojnë dhe hidhen mbi policin. Nuk e lejojnë që ta godasë djaloshin.

Polici: Liromëni! Lërmëni, se do t'ia tregoj qejfin këtij lapangjosit...

Djaloshi: (*I dridhet zëri*) S'ke pse inatosesh ashtu me fjalët e mia. Unë... ja, flas ashtu, se nuk mendoj dhe aq shumë.

Polici: (*Përpiqet të çlirohet nga ata që e mbajnë.*) Unë nuk kam pse harxhoj kohë me këto budallallëqe. Dua të dal prej këtu, të largohem...

Polici arrin të çlirohet.

Vajza: Qetësohu, de! Nuk je vetëm ti. Që të gjithë duam të dalim prej këtu.

Polici: Unë nuk mund të pres më. Nuk mund të rri kot këtu e të humb kohë me broçkulla... Prandaj duhet të bëjmë diçka. Unë duhet të bëj diçka!

Bariu: Fol, he burrë. Çka të bëjmë?

Polici: Ju të gjithë jeni marrokë. Të paaftë. Nuk... nuk keni fare iniciativë. Barrë për shoqërinë, ja ç'jeni. Ndoshta edhe e meritoni të jeni këtu. Njeriu nuk duhet të rrijë duarkryq. Duhet të bëjmë diçka!

Bariu: Heu! Heu! Ngadalë tash, bre burrë. Mos u bëj dhe ti si ky rru-gaçi këtu!

Polici: S'kam kohë për fjalë. Duhet të bëj diçka.

Bariu: Mirë! E thashë edhe më herët. Çka?

Polici: Të hapim një vrimë.

Vajza: Si ta hapim, kur nuk e dimë se ku duhet ta hapim?

Polici: E po, edhe pa e provuar, nuk mund ta dimë.

Bariu: Ta provojmë, por me çfarë. Nuk kemi asgjë me vete që të na bëjë punë. Me shkopin e bariut, me fyellin e me atë telefonin, asgjë s'mund të bëjmë.

Polici shikon në uniformën e vet. Anash, në krahun e majtë, ka shenjën identifikuese të punuar prej metali. Mendon se mund t'i shërbejë për diçka. E merr këtë copë metali dhe fillon të gërryey murin e padukshëm. I bie murit me tërë forcën, por është e kotë. Sipërfaqja është e fortë, sikur të ishte gur. Goditja e metalit me sipërfaqen e padukshme nxjerr shkëndija dhe një lloj jehone. Polici vazhdon sërish, derisa sa i thyhet copa metalike. Ai nuk dorëzohet. I kap të dyja copat e thyera dhe përpiqet të vazhdojë prapë.

Bariu: Mos u mundo kot. Punë dreqi! Kushedi çfarë është...

Polici përpiqet përsëri, por kësaj here i lëndohet dora. Ai lëshon një britmë dhe instinktivisht, nga dhimbja, i fut gishtat në gojë. Shtrëngon dhëmbët. Vajza i afrohet. Ia merr dorën që t'ia shohë.

Vajza: Nëse vazhdon kështu dhe mua do të më duhet të kujdesem për ty çdo çast, njerëzia përnjëmend mund të mendojnë ndonjë gjë.

Bariu: Tash nuk mund të thuash se nuk u mundove. Të gjithë të pamë se u mundove. Nuk ke nevojë të ndihesh se duhet të bësh diçka për vete dhe për ne. Këtu nuk je polic, këtu të gjithë jemi njëlloj.

Vajza: Mirë e ka! Ndoshta është e thënë të vdesim këtu. Të vdesim nga uria apo duke u shtyrë në pafundësi me njëri-tjetrin. Nuk besoj se jemi të vetmit që jemi të mbyllur kështu. Me siguri ka edhe të tjerë kështu të mbyllur si ne, por ne nuk e dimë.

Djaloshi: (Kërkon edhe ai që ta qetësojë policin.) Kushedi! Ndoshta botën e ka përfshirë ndonjë katastrofë. Mund të jetë fundi i botës... apo si e njohim ne. (Mendohet për fjalët që i tha.) Po, po, si në atë këngën

“It’s the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)” Mbase ne jemi të vetmit që kemi mbijetuar. Kush i përmendi traumat, tronditjet? *Vajza ia bën me shenjë se ishte ajo.*

Djaloshi: Ke të drejtë. Si nëpër filma! Prej tmerrit të katastrofës, kemi pësuar traumë dhe kemi humbur kujtesën.

Polici largohet nga vajza dhe përsëri mendon e rreket për të gjetur një dalje.

Polici: Por ne jemi njerëz. Ne jemi dikush dhe kemi diçka. Nuk mund ta pranoj që të jemi kështu si jemi. Të zhveshur nga çdo gjë. Kemi emra. Kemi familje. Njerëz që na duan. Njerëz që mund të na kërkojnë. Njerëz prej të cilëve jemi ndarë. Kemi për detyrë ta mbrojmë jetën tonë. Secili prej nesh duhet të gjejë një mënyrë që t’i rikthejmë jetët tona.

Djaloshi: Është e kotë... Nuk ka dalje prej këtu...

Edhe të tjerët i pohojnë me gjeste fjalët e djaloshit, por polici nuk ua vë veshin.

Polici: Me siguri që dikush duhet ta dijë se jemi këtu. Nuk mund të jemi të harruar, e marrtë dreqi, e marrtë! (*Polici fillon e bërtet*) Hej... Hej... a ka njeri këtu? Hej... Hej....

Errësohet skena.

Fundi i pamjes së parë

PAMJA E DYTË

Skena është gjysmë e errësuar. Që të gjithë janë shtrirë në mes të kubit të padukshëm. Flenë.

Dëgjohet një gong aq i fortë, sa tërheq vëmendjen e të gjithëve. Skena ndriçohet. Që të gjithë shqetësohen. Ngrihen, ngjiten shpinë më shpinë dhe kërkojnë të marrin vesh se nga u dëgjua gongu.

Të gjithë përnjëherë: Hej, a na dëgjon njeri?... Kush na ka mbyllur këtu?... Lironani.... A po na dëgjon njeri?...

Thirrjet vazhdojnë për një kohë, por më kot. Nuk marrin asnjë përgjigje.

Polici: Nuk jemi të vetëm. Dikush e di se jemi këtu.

Vajza: *(Kthehet nga polici, dukshëm e emocionuar)* Po! Ke të drejtë. Përndryshe nuk do ta dëgjonim gongun. Dikush po na vështron. Po na ndjek se si reagojmë.

Pauzë. Të gjithë vështrojnë lart. Presin.

Djaloshi: Sa kohë kemi që flemë?

Vajza: Nuk e di. Një gjumë jo i zakonit. Si të kisha rënë në kllapi! M'u bë sikur na kishin mbyllur këtu përgjithmonë dhe se ishim çmendur duke kërkuar më kot daljen.

Bariu: Njëlloj si unë! Por u trishtova fort! E dija se jam në ëndërr, por nuk mund të dilja prej saj *(mendohet)*.

Polici: Nuk u zgjove derisa dëgjove gongun. Të gjithë arritëm të zgjoheshim vetëm kur ra gongu.

Të habitur, të gjithë drejtohen nga polici.

Polici: (Në shenjë pohimi.) Edhe unë ëndërrova të njëjtën gjë si ju. Të gjithë kemi parë të njëjtën ëndërr.

Djaloshi: E po, unë e di se çfarë them... A nuk ju thashë edhe më parë se e gjithë kjo është një ëndërr e keqe? Si nëpër filma...

Polici: Lëri tani këngët dhe filmat. Ky është realitet.

Vajza: Shikoni, e di se kjo që po na ndodh, është shumë e koklavitur, por jo edhe aq sa po e bëjmë ne. Duket qartë tashmë se dikush ka pushtet mbi ne. Na e ka fshirë kujtesën. Na kanë mbyllur brenda një fushe elektrike. Dhe kjo na fut gjithëve njëherësh në gjendje gjumi. Na dikton të njëjtën ëndërr dhe na zgjon kur dëshiron.

Polici: Atëherë, më mirë të shohim se ç'po ndodh me secilin prej nesh... Ja, që kur jemi zgjuar këtu, nuk na kujtohet asgjë rreth vetes sonë. Unë, sado që po mundohem, nuk po arrij të kujtoj asnjë hollësi për veten. E si mund ta di unë se jam polic apo se ky këtu është bari?

Vajza: Përgjigjja është atje, diku... Këto pengesat e padukshme po na përplasen në fytyrë dhe nuk na lejojnë të shohim se ku jemi e ç'po ndodh në të vërtetë (inatoset me veten). Ju s'mund ta kuptoni se si ndihem unë tani...

Bariu: Unë e di!

Të habitur, polici dhe të tjerët kthehen nga bariu.

Bariu: Jemi bërë si delet. Po sillemi si të ishim një kope dhe reagojmë instinktivisht. Nuk kemi fare më kontroll mbi fatin tonë. Do të përfundojmë si në ëndërr. Të ngujuar përgjithmonë!

Djaloshi prek barkun sikur të ketë dhimbje.

Polici: Po ty, çfarë të gjeti tani?

Djaloshi: Po më kërcasin zorrët. Nuk e di edhe sa mund të duroj kështu.

Vajza: *(I drejtohet policit)* Nëse jemi të burgosur, me siguri që duhet të na sjellin edhe ushqim.

Polici: Po, ashtu duhet të jetë. Dikush duhet të sjellë ushqim, por mbase edhe e kanë lënë diku këtu.

Që të gjithë emocionohen.

Bariu: Po këtu, përveç teshave tona, nuk shohim asgjë tjetër.

Polici: Ti ke atë strajcën. A ke parë se ç'ka brenda në të?

Bariu nis të kontrollojë se çfarë ka në trastë dhe ndërkaq të gjithë i afrohen me padurim.

Bariu: Po, po... paska bukë... Bukë dhe djathë!

Djaloshi: Më jep pak. Nuk mund të duroj më...

Djaloshi përpiqet të futë duart në trastën e bariut. Të njëjtën gjë kërkon të bëjë edhe vajza.

Polici: Ngadalë. Hej, ngadalë!

Djaloshi dhe vajza nuk dëgjojnë çfarë u thonë. Bariu përpiqet të tërheqë trastën.

Polici: Hej! Ju thashë, ngadalë. Nuk bën të sillemi kështu. Nuk jemi kafshë.

Polici futet në mes dhe i shtyn anash djalosin dhe vajzën.

Djaloshi: Çfarë ke ti, more njeri? Unë jam i uritur.

Djaloshi turret sërish drejt trastës që mban bariu, por polici e kap për kraharori dhe e përplas fuqishëm anash. Djaloshi përplaslet në murin e padukshëm. Lëndohet.

Vajza: *(E frikësuar)* A e vutë re?

Polici: Çfarë? Çfarë duhej të shihja? Ky nuk u bind dhe unë vetëm se e shtyva tutje.

Vajza: Jo. Nuk e kam për atë. A e patë se ku u përplas?

Polici nuk e kupton se për çfarë e ka fjalën vajza. Ndërkaq, kjo bën për nga djaloshi, por nuk merret me të. Djaloshi ende është i trulllosur nga përplasja. Vajza prek me kujdes muret e padukshme. Të habitur, bariu dhe polici ndjekin veprimet e saj.

Vajza: Jemi të rrethuar me pengesa shtatë hapa në çdo drejtim.

Polici: Nuk po të kuptoj. Fol më shkoqur.

Vajza: Ti the se jemi të mbyllur në një kub të padukshëm.

Polici: Po, e pastaj?

Vajza: Para se të binim në gjumë, kubi ishte në dimensionet 7 hapa në çdo drejtim.

Polici: Bjeri më shkurt, ku do të dalësh.

Vajza: Muret kanë lëvizur!

Të gjithë të tjerët: Çfarë?!

Vajza: Po, muret kanë lëvizur. E mbaj mend shumë mirë. Sikur pengesat të ishin në pozicionin e mëparshëm, ky do të duhej të përplasej një hap më tutje. (*Vajza fillon të numërojë hapat prej fillimit të pengesës, deri në vendin ku ndodhet djaloshi. Ecën dhe numëron.*) Një... dy... tre... katër... pesë... gjashtë. E shihni? Gjashtë hapa. Muret kanë lëvizur! Hapësira tani është zvogëluar!

Djaloshi: (*Nuk merret më me dhimbjet e veta, por ngrihet.*) Si është e mundur? Çfarë po ndodh kështu?

Bariu: Ferri! Jemi në Ferr. Kurrë nuk do të dalim më prej këtu.

Polici: Qetësi! Merreni shtruar. Nuk ka vend për panik.

Djaloshi: Si të mos jemi në panik? Muret mund të lëvizin përsëri. Hapësira do të bëhet më e vogël, pastaj sërish edhe më e vogël... (*trish-tohet*). O Zot, çfarë po ndodh kështu?

Polici: Mjaft tani, mbaje veten. Në fillim na bëje si i fortë, tani ke frikë si fëmijë. Qetësohu. Edhe ju të tjerët: qetësohuni! Mendoni vetëm për këtë çast, mos e vrisni mendjen se ç'mund të ndodhë më vonë. Merrni frymë. Nëse dikush po i lëviz muret, atëherë me siguri që kemi një mundësi për të dilet prej këndej.

Vajza: Jam e sigurt që muret kanë lëvizur kur ishim në gjumë ose kur ra gongu.

Polici: Për këtë do të mendojmë më vonë. Të qetësohemi njëherë. (*Pastaj i drejtohet bariut.*) Nxirre bukën dhe jepu të gjithëve. Nuk mund të mendojmë me barkun bosh (*buzëqesh*).

Djaloshi: (Nëpër dhëmbë.) Kollaj të flasësh...

Ndërkohë djaloshi merr një copë bukë e djathë nga bariu, i cili i afrohet atij të parit. Pastaj bariu u jep nga pak edhe vajzës e policit dhe merr diçka edhe për vete. Që të gjithë ulen në mes dhe hanë bukë, por sikur nuk kanë oreks.

Vajza: (*Pas njëfarë kohe.*) Shoh se të gjithë jeni zymtuar.

Djaloshi: E si të mos jemi? Ky është fundi ynë. Jemi të dënuar të vdesim në këtë vend. Do të doja ta dija pse...

Bariu: Nuk ke pse mendon ashtu. Pak më parë ishim të uritur, tash gjetëm bukë. Të gjitha gjërat vijnë me radhë...

Djaloshi: Bukë gjetëm për një herë, por ku do të gjejmë për vaktet e tjera? Mua tash po më merr etja. Më vonë do të më kap barku. E ku ta gjej banjën këtu? Do të jetojmë mes mutit tonë?

Polici: Do të mendojmë edhe për këto, por kur t'u vijë koha. Vajza ka të drejtë: të gjithë jemi murrëtyer e zymtuar. Sikur ta ndryshonim pak këtë atmosferë mortore.

Bariu merr fyellin dhe matet t'i bjerë.

Djaloshi: Po... këtë kishim mangët tani!

Polici: *(I drejtohet bariut)* Mos u merr me të. Vetëm mos thuaj që nuk di t'i biesh.

Bariu: Pa merak, se fyellin e qaj fare.

Të gjithë buzëqeshin, përveç djaloshit. Bariu e afron fyellin te buzët dhe fillon t'i bjerë një melodie të bukur baritore. Që të gjithë përqendrohen, ndërsa bariu, me mjeshtëri, nxjerr nga fyelli tinguj të ëmbël. Për një çast, sikur të gjithë harrojnë se ku gjenden.

Gongu.

Përsëri dëgjohet gongu. Bariu e ndërpret melodinë. Të gjithë tremben. Ngrihen më këmbë. Janë të hutuar dhe të frikësuar. Polici lëviz ngadalë në drejtim të perimetrit të jashtëm. Është shumë i kujdesshëm. Shtrin dorën përpara, që të hetojë pengesat. Ndalon në një gjatësi më të shkurtë se herën e mëparshme. Prek muret. Nervozohet dhe u bie atyre me forcë.

Vajza: Përsëri kanë lëvizur!

Djaloshi: O Zot, në çëndërr jemi, vallë?

Bariu: Pash Zotin, lëri ëndrrat. Po bën sikur vetëm ti je mbyllur këtu. Ta dija se je kaq zemërlepur, as që do të merresha fare me ty më parë. *Djaloshi kërkon të thotë diçka, por nuk nxjerr zë.*

Polici: Tani kemi vetëm nga pesë hapa në çdo drejtim. Kafazi ynë po bëhet më i vogël.

Djaloshi: *(Fillon e bërtet, me idenë se mund ta dëgjojnë nga jashtë.)* Çfarë kërkon prej nesh? Çfarë gabimi kemi bërë? Flisni, more! Po

nanën, more, ku ta keni! Po flisni, more, flisni! Çfarë kemi bërë që na keni mbyllur këtu?! Hë, flisni... Pse fshiheni. Nxirreni surratin...

Vajza: Mos e mundo veten. Ndoshta s'ka njeri fare aty përtej e s'ka se kush të dëgjojë.

Djaloshi: Duhet të jetë dikush. Kush po i lëviz muret atëherë?

Vajza: Nëse ndodhemi brenda një fushe elektrike, atëherë gjithçka mund të jetë e kompjuterizuar. Programi reagon në periudha të caktuara kohe.

Polici: Por gongu i dytë ra më shpejtë se i pari.

Vajza: Pikërisht për atë e kam fjalën. Nuk është e thënë që të bjerë në periudhë të njëjtë. Programi mund të reagojë në mënyrë eksponenciale.

Bariu: Nuk po kuptoj kurrfarë gjëje.

Vajza: Eksponencialisht! Dy, katër, tetë, gjashtëmbëdhjetë... e kështu me radhë. Këtu më duket se është e kundërta.

Polici: Pra, do të thuash se, nëse herën e parë ka pasur tetë minuta diferenca, herën tjetër do të ketë vetëm katër?

Vajza: Po. Pak a shumë ashtu, varet nga variablat e llogaritjes në program. Dhe nëse vazhdon kështu, koha kur muret do të na zënë në mes, do të vijë shumë më shpejt se sa e mendojmë.

Djaloshi: (Nervozohet dhe frikësohet. I bie tokës me këmbë.) E po, nanën ku ta kenë! Nanën! Po na ikën truri fare. Hej! (*Thërret prapë, me shpresën se mund ta dëgjojnë atje tej.*) Po çfarë ju kemi bërë, more, që jua bëfsha nanën...

Polici: Mjaft, more, mjaft më tani! Më duket se vajza ta tha se atje tej mund të mos ketë njeri fare.

Djaloshi: Dikush duhet të jetë patjetër. Dikush e prek atë mut kompjuteri. Nuk mund të duroj dot më. A nuk tha edhe ti pak më parë se duhet të bëjmë diçka? Nuk mund të pres më! Eeee! Nuk dua të vdes këtu!

Polici: *(Përpiqet ta qetësojë.)* Po, do të bëjmë diçka, por jo kështu, se nuk do të arrijmë asgjë. Duhet të qetësohesh në fillim.

Djaloshi: E si të qetësohem? A e kupton që nuk dua të vdes? *(E kap policin për supesh.)*

Polici: *(Tregon mirëkuptim ndaj djaloshit).* Asnjëri prej nesh këtu nuk do që të vdesë! Dhe po të them se do bëjmë gjithçka që të dalim prej këtu.

Për çudi, djaloshi dorëzohet dhe qetësohet në kraharorin e policit. Dhe ky, ndonëse habitet me ndryshimin e papritur të djaloshit, nuk e largon prej vetes. Pastaj u drejtohet vajzës dhe bariut:

Polici: Hë, ju të dy! Mos më shikoni ashtu. Bëni diçka.

Djaloshi ndërkohë largohet nga polici. Vajza i afrohet dhe ia fut krahun. Ai e shikon me habi.

Vajza: Tani mos thuaj se ke nisur të më pëlqesh ti. Se, po qe për mua, më pëlqejnë më shumë tipat maço. *(Djaloshi nis e buzëqesh. Turpërohet.)* Megjithatë... kështu më pëlqen më shumë.

Bariu: Çfarë the?

Vajza: Asgjë. Vetëm se...

Bariu: Po ti sikur the se të pëlqenin tipat maço!

Vajza: E ç'të hyn në punë ty kjo?

Vajza e heq krahun nga djaloshi.

Bariu: Eh, unë s'e di fare se ç'do të thotë maço!

Vajza nis e qesh.

Vajza: Maço do të thotë energjik... i zoti.... Si ta them... mashkull tamam. Dua që burri im të jetë mashkull i fortë.

Bariu: Ti merre kë të duash për burrë, por nga e di se të pëlqejnë tipat maço?

Vajza: Nuk e di. Thjesht ma tha mendja.

Bariu: Aha, nuk mund të jetë ashtu. Ka diçka më shumë.

Polici: (*Gjysmë shaka.*) More, e dini se kush është polici këtu?

Bariu: Të gjithëve po na kujtohen disa gjëra për veten.

Polici: Edhe?...

Bariu: Nëse kjo po e di këtë që tha, atëherë duhet t'i dijë edhe të tjerat.

Vajza: Ka të drejtë. Sikur ta kishim të fshirë krejt kujtesën, nuk do të dinim asgjë për veten. Nëse na e kthejnë kujtesën, do të na kujtohet edhe si kemi arritur këtu.

Polici: Atëherë i bie që, po të na kujtohet se si kemi mbërritur këtu, do të dimë edhe si të dalim.

GONGU!

Përsëri dëgjohet gongu. Të gjithë tremben sërish, si herën tjetër. Dhe përsëri ngjiten shpinë më shpinë. Të gjithë e zgjasin njëri-njëri prej duarve dhe, me shumë kujdes, ecin drejt perimetrit të jashtëm. Duan të marrin vesh për pozicionin e ri të mureve.

Djaloshi: Po, po, kanë lëvizur përsëri. (*Bërtet përsëri fort.*) Nanën, ku ta keni! A nuk keni punë tjetër?!

Polici: Qetësohu, pra! Nëse merremi me ta, do të humbim kohë.

Djaloshi ngre dorën lart dhe ajo i prek në plafonin e padukshëm.

Djaloshi: (*I frikësuar, do që ta shpjegojë më qartë shqetësimin e vet.*) Do të na zënë brenda si minjtë. Herën tjetër do të na bjerë në kokë!

Edhe të tjerët i ngrenë duart dhe prekin lart. Janë të frikësuar.

Polici: S'duhet ta humbim kohë. Ata duan që ne të frikohemi, të humbim kohë e të mos arrijmë të gjejmë një zgjidhje.

Bariu: *(I lodhur, i thyer shpirtërisht, ulet në vend.)* Kur nuk e kanë bariun, delet i zë terri në mal.

Vajza: Çfarë the?

Bariu: Jo, asgjë. Veç m'u kujtua se kur delet nuk e kanë bariun, ato i zë nata në mal.

Vajza shkon dhe e puth në faqe bariun, por ky nuk kupton asgjë.

Vajza: Ti je gjeni!

Vajzën nuk e kuptojnë as të tjerët. E shikojnë të habitur.

Vajza: Pse po më shikoni ashtu? Ky tipi është gjeni!

Bariu: Ndoshta, por mua po më duket vetja bari.

Bariu shikon rrobat e veta. Tregon edhe kërrabën, që tërë kohën e mban në dorë.

Vajza: Jeta të sjell atë që ia taks vetes. Nëse e merr veten për bari, atëherë bari do të mbetesh përnjëmend.

Askush nuk e kupton se ç'kërkon të thotë vajza.

Bariu: E di që s'po të marr vesh hiç, fare?.

Vajza: Tërë kohën jemi duke u marrë me ata që janë jashtë. Me ata që na kanë mbyllur këtu. Po presim që dikush të vijë dhe të na hapë një derë. Jemi bërë tamam si delet që presin bariun për t'i çuar në stan. E kur nuk vjen bariu, ato i zë nata në mal. *(Pauzë. Të tjerët ende nuk kuptojnë.)* Vërtet nuk e kuptoni? Problemi nuk është atje jashtë. Problemi është këtu, te ne. Nuk dimë se kush jemi, nuk dimë se prej nga jemi dhe, natyrisht, nuk e dimë se ku duhet të shkojmë. Ai që nuk e di se ku duhet të shkojë, përherë mbetet në vend.

Djaloshi: Bjeri më shkurt, se ai drej gongu mund të bjerë përsëri.

Vajza: Aty është e gjithë puna. Po mendoni vetëm për gongun. Vetëm për hapësirën që do të ngushtohet.

Polici: Si të mos mendojmë? Vetëm budallai nuk do ta kuptonte se muret po na bien hundëve e ne nuk po i shohim fare.

Djaloshi: More ti, më duket se tani je nën pushtetin e halucinacioneve. Mos ke ndonjë gjë me vete e nuk po na tregon?

Djaloshi do që të kontrollojë vajzën.

Vajza: Hiqi duart, more!

Polici ndërhyr dhe e largon djaloshin.

Polici: Përmbaje veten. Lëre vajzën rehat!

Djaloshi lëviz pak anash.

Polici: *(I drejtohet vajzës)* Vazhdo. Ku e le fjalën?

Vajza: E çfarë nëse nuk ka njeri aty jashtë? Nëse ne jemi mbyllur vetë këtu? Mund ta kemi fshehur çelësin dhe kemi harruar se ku e kemi lënë.

Djaloshi: A nuk e shihni që ajo është duke pështjellë diçka? Mua nuk po më kujtohet më asgjë. Po më duket vetja si debil, ndërsa kjo po flet për njëfarë çelësi.

Polici: Më duhet të pajtohem me djalin. Pak si shumë e ke pështjellë. Kush e ka fshehur çelësin? Ku është çelësi?

Bariu: Mua kurrfarë çelësi s'po më kujtohet. Ndoshta vetëm kërraba e bariut dhe fyelli...

Vajza: Në kokën tënde... në kokën time... Çelësi është në kokat tona.

GONGU!

Përsëri dëgjohet gongu. Muret lëvizin. Të gjithë duhet të përkulen, sepse hapësira ngushtohet edhe më tepër. Të gjithë rrinë të përkulur, përveç bariut, i cili vetëm luan pak vendit dhe vazhdon të rrijë ulur, pastaj

prek lart me kërrabën e bariut. Djaloshi ka ngritur dorën dhe prek lart. Frikësohet.

Djaloshi: Kemi vetëm tri hapa hapësirë. Ngushtë dreqin, ngushtë! (*I drejtohet vajzës.*) A nuk e sheh se ç'po po ndodh, që flet pallavra?

Polici: Duhet të dalim prej këtu.

Polici nuk përmbahet, merr shkopin e bariut dhe fillon të godasë me forcë pengesën e tavanit mbi kokë. Dëshiron t'i shkatërrojë muret me forcë. Por e ndien veten të pashpresë. Bariu ndërkaq lëviz pak, kërkon të protestojë, por pastaj ndalet.

Polici: (*Me murin*) Thyhu, mur i mallkuar, thyhu! Nuk të lë të na zësh poshtë si minj!

Polici vazhdon të godasë derisa të lodhet. Të tjerët shmangen që të mos gjenden në trajektoren e tij të veprimit, por djaloshi, edhe pse shmanget, tërë kohën e përkrah veprimin e tij.

Djaloshi: Thyeje, që ia bëfsha nënën... thyeje dreqin! Shpërtheje, se do vdesim këtu!

Bariu: O ti njeri, po ma thyen kërrabën e s'po bën asgjë!

Polici: (*I lodhur, i gërmushet bariut.*) Të dhjefsha kërrabën!. Lëviz, bëj diçka, se kemi për t'u shtypur si buburrecat këtu.

Vajza: O njerëz! Askush nuk duhet të vdes. Vriteni pak mendjen.

Djaloshi: (*I dëshpëruar*) Edhe bythën po vrasim këtu, e jo më kokën!

Polici: (*Polici i afrohet vajzës me kërcënim*) Ti prej fillimit më je dukur e dyshimtë. Dhe besoj se di diçka... Andaj trego. Kush na ka mbyllur këtu?

Vajza: (*Ngulmon t'i bindë.*) Askush nuk na ka mbyllur.

Polici: Fol, të them! Kush na ka mbyllur këtu?

Vajza: Përtej mureve nuk ka njeri që mund të na e hapë derën. Ne kemi ardhur vetë këtu. Jemi lodhur aq shumë nga jeta, sa...

Vajzës i ngecin fjalët në grykë. Një ndjenjë e çuditshme i kalon nëpër mendje. Trupin ia përshkon një energji e re dhe nuk e lë të flasë.

Bariu: Çka e gjet tash?

Djaloshi: E kanë pushtuar marrëzitë e veta. (*Tash i drejtohet policit.*)

Lëre atë buallicë tani, po mëshoji, shpërtheje pengesën, sa nuk ka ra gongu përsëri.

Polici bindet dhe përsëri fillon të godasë me shkopin e bariut murin e padukshëm, ndërsa djaloshi mundohet që t'i lëvizë pengesat me trup. Bariu është indiferent.

Vajza: (*Shumë e qetë, thujse është bërë njeri tjetër. Flet me vete, por me zë.*) M'u kujtua. Tani e di se ku jam. Dhe e di se si kemi ardhur këtu.

Djaloshi: Moj, lëri marritë, se asgjëkund nuk je...

Polici dhe djaloshi vazhdojnë me përpjekjet e veta.

Vajza: (*I afrohet bariut, i cili vazhdon të bëjë indiferentin.*) Kujtohu! Përgjigjen e ke me vete. Kujtohu se çfarë të shtyu që të heqësh dorë nga jeta.

Polici i vazhdon përpjekjet.

Polici: Na ndihmoni, pse nuk na ndihmoni? Gongu mund të bjerë nga çasti në çast!

Djaloshi heq dorë nga përpjekja. I nervozuar, i frikësuar, tërë kohën i përkulur, sepse has në pengesën e sipërme, shkon dhe e kap vajzën për fyti.

Djaloshi: E kush je ti? Pse nuk na ndihmon?

Ndërhyn bariu. E shtyn djaloshin. Ndërkohë, tavani është vetëm pak mbi kokat e tyre. Të gjithë duhet të përkulen, që të mos e prekin lart.

Bariu: Thyej qafën, more majmun! Unë vërtet jam fukara, por ende kam fytyrë.

Vajza arrin të çlirohet. Në përpjekje e sipër, ia shqyen djaloshit pulovrin në krahun e majtë. Një copë e trikos i mbetet asaj në dorë. Djaloshi fillon të shikojë krahun e vet. Dallon shenjat e shiringave.

Djaloshi: Çfarë janë këto?! Unë nuk përdor drogë. Jo. Besomëni, unë nuk përdor drogë! Me siguri dikush mi ka bërë këto shenja me qëllim. *Të gjithë stepen. Polici heq dorë nga përpjekja. E lëshon shkopin përtokë. Nuk kupton asgjë. Bariu rri i menduar. Fjalët e fundit ia kanë çliruar kujtesën. E ka përfshirë e njëjta energji që përshkoi edhe vajzën pak më parë.*

Djaloshi: Si është e mundur? Mua nuk po më kujtohet asgjë...

Polici: *(I sheh edhe ai shenjat e shiringave te djaloshi, si dhe vë re ndryshimin te bariu dhe i drejtohet vajzës.)* Nga e di ti? Kush je ti? Kush të ka sjell këtu? Pse na keni mbyllur këtu?

Vajza: Jam studente para diplomimit. Më ka braktisur i dashuri, me të cilin kemi qenë bashkë që nga shkolla e mesme. Më la për një tjetër, sepse ajo i dukej më moderne. Thoshte se unë merrem vetëm me librat, se nuk di as të vishem e as të jetoj. Iu luta. Ndryshova. Ndryshova mënyrën e veshjes, fillova të bëj makijazh *(tregon veten me dorë: rrobat, grimin)*. Ky nuk është stili im. Unë tërë kohën i mbaj flokët lidhur *(shikon nëpër xhepa, gjen diçka dhe i lidh flokët dhe e fshin makijazhin)*. Të gjitha këto i bëra për atë... por çdo gjë ishte e kotë. E humba shpresën. E humba dëshirën për jetë. Ia mbylla vetes të gjitha shtigjet. Madje desha të vrisja veten...

Vajza lëviz dhe mundohet t'i shikojë të gjithë. T'i bindë me zor.

Vajza: Jam njëlloj si ju, kuptoni? Edhe ju keni hequr dora nga jeta, por dikush po na jep edhe një mundësi që ta gjejmë sërish veten.

Polici nuk e pranon shpjegimin e saj. Djaloshi ende shikon shenjat e shiringave. Polici shikon bariun.

Polici: Hë, po ty, çfarë të ka ndodhur? Mos t'u kujtua edhe ty ndonjë gjë? Se ju të dy na dolët më të mençurit këtu! Ndërsa ne dy të tjerëve nuk po na punon truri fare. (*Pastaj polici i afrohet bariut. Është i dëshpëruar. E ka kapur paniku.*) Lërimi fjalët e kota tani! Gongu për pak çaste do të bjerë... Do të bjeeerë! Do të shtypemi si buburrecat!!!

Bariu: (*Nuk ia vë veshin policit, por shikon nga vajza dhe i afrohet më shumë.*) Duke të dëgjuar ty, m'u kujtua... Jam aktor... Nuk jam bari... Jam aktor... Isha i lodhur nga skamja. Në rolin e fundit isha bari. Desha ta bëja rolin sa më mirë, perfekt. Mësova gjithçka për jetën e barinjve. Shkova e mora mësim edhe për t'i rënë fyellit. Oh, Zot, sa e desha atë rol. Dhashë gjithçka nga vetja, por përsëri nuk kishte shikues. Shfaqja dështoi... tërë ajo punë... tërë ai mund... unë nuk munda ta përballoja më. Tërë ai shkollim e prapë nuk kisha me çfarë të jetoja. Askush nuk interesohej që të më ndihmonte. Isha lodhur. Si gjallë, si i vdekur. Me siguri që, kur erdha këtu, ende isha duke përjetuar rolin tim. Oh, sa rol i mirë që ishte!

Polici: More, a nuk e kuptoni që e tepruat aq sa s'mban më? Do t'i lini pallavrat tani e të tregoni se çfarë po ndodh, apo doni që t'jua bëj kur-rizin më të butë se barkun?

Polici kërcënon me kërrabën në dorë. Vajza i afrohet ngadalë e me vetëbesim.

Vajza: Kujtohu!

Polici bëhet edhe më agresiv. Nuk e lejon të afrohet.

Polici: Nuk kam se për çka të kujtohem. Unë e di se çka po ndodh.

GONGU!

Muret lëvizin. Të gjithë duhet të përkulen dhe të mblidhen në një hapësirë të ngushtë, ngaqë kubi ndërkaq ka vetëm një rreze prej dy hapash. Bariu dhe vajza, edhe pse detyrohen të lëvizin, janë të qetë. Djaloshi është i përhumbur, ndërsa polici është i vetmi që është i shqetësuar.

Polici: Hë, nuk e shikoni që deri tani keni folur vetëm marrëzira? Ej, thirrini mendjes! Do të vdesim këtu!

Djaloshi ende është i përhumbur. Shikon krahun e vet dhe vetëm dënes. Duket sikur i ka shkëputur lidhjet me realitetin. Vajza i afrohet.

Vajza: Askush nuk duhet të vdesë. Mblidhe mendjen!

Djaloshi: (Dëneset) Nuk e di! Mua nuk po më kujtohet asgjë. Dua të shkoj në shtëpi, por nuk po më kujtohet asgjë.

Polici: Mos iu afro atij muti! (Ndërkaq mundohet ta kapë vajzën për zverku dhe e shtyn djaloshi anash.) Unë dua të dal prej këtu... Nxirr-mëni!

Vajza kap për dore bariun dhe ngrihet. Për të nuk ka mure. Ajo kalon e para. Bariu merr kërrabën, mbahet pas saj dhe ngrihet. Kalon edhe ai. Ecin. Dalin nga kubi. Polici mundohet të dalë, por has në pengesë. Përpiqet përsëri, por nuk ia del. Vazhdon e përpiqet pandërprerë. Zemërohet me veten, shan. Djaloshi fillon të qajë me zë. Polici nuk mund t'i shohë më bariun dhe vajzën.

Polici: Ku shkuat? Kthetuni! Më nxirrni prej këtuuuuuuu...

Djaloshi e kap për dore. Dëshiron prehje.

Djaloshi: Më ndihmo!

Polici e shtyn.

Polici: Ik, more mut, sa s'ti kam bërë trutë përshesh!

Djaloshi: Ndihmomë!

Gongu!

Bie gongu i fundit. Djaloshi dhe polici mbeten të ngjeshur njëri me tjetrin në një hapësirë të ngushtë. Janë të ngrirë.

Nga jashtë, vajza dhe bariu shikojnë figurat e ngrira. Në fund të skenës shfaqet një dritë.

PAMJA E TRETË

Gjithçka është njëlloj si në fillim të pamjes së parë.

Po të njëjtit njerëz janë në skenë, por tani në role të tjera.

Djaloshi është ushtar, polici është i veshur si zotëri i rëndë, vajza si prostitutë, ndërsa bariu si mjek.

Janë të mbyllur në një kub të padukshëm dhe po kërkojnë një dalje.

BIE PERDJA

SHËNIME PËR AUTORIN

Albatros Rexhaj është shkrimtar shqiptar i lindur në Prizren (1975). Jeton në Prishtinë dhe aktualisht është shkrimtar pranë shtëpisë botuese DUDAJ në Tiranë.

Është autor i disa dramave teatrale, librave të botuar, tekste këngësh të mrekullueshme, si dhe publikimeve elektronike. Veprimtarinë e tij krijuese e zhvillon në relacionin Tiranë Prishtinë. Gjithnjë me synimin që të jetë përherë afër lexuesve të tij, kudo që ata të ndodhen. Albatrosi është përzgjedhur si mashkulli i muajit në numrin e fundvitit 2012 të revistës prestigjioze ANABEL në Tiranë.

Ai është një shkrimtar i dashurisë dhe jetës. Autor i vetëm i Filozofia Urbane (Albatros Rexhaj), një prej faqeve më të dashura të publikut mbarëshqiptar ku publikohen mendime, vargje poetike, prozë poetike, prozë të shkurtër dhe krijime të tjera. Një shkrimtar, dramaturg, i cili ashtu si filozofët e antikitetit që u përpoqën ta sjellin filozofinë në rrugë, përpiqet ta sjellë filozofinë në rrjet. Rrjetet sociale janë shndërruar në rrugët e lashtësisë, në sheshet ku filozofët shpalosnin idetë e tyre për debat dhe njohje masive. Filozofia e Albatrosit është një filozofi e dashurisë për njeriun, për të rigjetur forcën dhe energjitë pozitive tek secili, për të anashkaluar urrejtjen dhe frikën nga ekzistenca. Albatrosi ka hartuar këtë projekt urban, të cilin e sheh tek realizohet çdo ditë në faqen e tij, në kontaktin real me lexuesit të cilët për hir

të së vërtetës shpesh pëlqejnë shkrime të shkurtra e konçize, të cilat pasqyrojnë shqetësimet dhe problemet e përditshme, të punës, marrëdhënieve familjare e shoqërore, të ndjenjave njerëzore si një pjesë e rëndësishme e jetës. Në këtë blog, çdo mbrëmje në ora 20:00, Albatrosi publikon mendime, vargje poetike, prozë poetike, prozë të shkurtër dhe krijime të tjera. Albatrosi ka arritur të bëjë atë që vështirë të realizohej më parë, të bashkojë lexuesit shqiptarë në një faqe, në një filozofi të përbashkët, ata ndërveprojnë me mendimet e tyre, komentet, idetë, bisedat e shumta që zhvillohen mbi temat e panumërta që serviren çdo mbrëmje në Filozofinë Urbane.

Dy prej dramave të Albatrosit, Në kërkim të daljes dhe Engjëlli i vdekjes, janë vënë në skenë në Teatrin Kombëtar të Kosovës.

“Ditar dashurie i një shkrimtari” botuar nga BOTIMET DUDAJ (nëntor 2012), në zhanrin e prozës artistike, është libri më i shitur në Panairin e Librit TIRANA 2012.

Romani Bombë në Beograd botuar nga BOTIMET DUDAJ (Qershor 2012), për tre muaj radhazi qëndroi në pesë librat më të kërkuar në Kosovë.

Libri Lettera a un amico italiano dal Kosovo është botuar nga Rizzoli (Corriere della Sera) në vitin 1999. Sipas statistikave zyrtare ky libër është botuar dhe ribotuar nga 15000 kopje. Duhet cekur se Rizzoli RCS është botuesi më i madh në Itali dhe një nga dhjetë botuesit më të mëdhenj në botë.

Para luftës në periudhën 1996-1999, shkruante rregullisht te “Gazetë Shqiptare”, për mafian shqiptare në Perëndim